

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 26. октобар 2011. године

Предмет бр. 62/10

Миодраг ЈАНКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 26. октобра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 29. марта 2010. године и уписана је пред Комисијом 1. априла 2010. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

2. Жалилац је становник Косова са тренутним пребивалиштем на територији Србије.
3. Он тврди да је његов отац поседовао имање у Малишеву, у селу Бања, које је обухватало поља површине 17 и 30 хектара. Он тврди да је током Другог светског рата 1941-45, његова породица била принуђена да напусти Бању. Дана 6. марта 1945. године, Национални комитет ослобођења Југославије издао је одлуку о забрани повратка колониста на њихова пређашња места живљења. Као последица, отац и породица жалиоца нису били у могућности да се врате на своје имање. Жалилац тврди да су поља која су припадала његовом оцу накнадно била одузета, да би била претворена у винограде.
4. Жалилац даље тврди да је брат његовог оца покренуо судски поступак којим је тражио повраћај целокупне одузете имовине. Општински суд у Ораховцу и Окружни суд у Призрену одбацили су захтеве дана 10. маја 1956. године и 8. јуна 1960. године, тим редоследом. Дана 15. марта 1962. године, Врховни суд Републике Србије упутио је предмет Окружном суду у Призрену ради поновног суђења. Жалилац не помиње коначни исход овог поступка. Он помиње, међутим, да је 1963. године Извршном већу Југославије поднет захтев за реституцију или компензацију. Овај захтев је био одбијен дана 23. априла 1963. године.
5. Спорна поља су деценијама пуно пута мењала власнике све до 1995. године, када су постала власништво пољопривредне фарме која у свом саставу има и винограде, под именом предузеће „Метохија-вино“.
6. Жалилац тврди да је пољопривредна фарма приватизована након 1999. године, и да је имовина његовог покојног оца тако продата трећем лицу, без да је претходно понуђена њему и без икакве компензације.

III. ЖАЛБА

7. Жалилац се жали поводом чињенице да је након јуна 1999. године, датума који није назначен, УНМИК дао одобрење да се имовина његовог оца приватизује и прода, без да жалиоцу исплати правичну компензацију. Он се позива на повреду свог права на имовину, загарантованог чланом 17 Универзалне декларације о људским правима, чланом 1 протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима.

IV. ПРАВО

8. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

9. Утолико што се жалба тиче приватизације винограда у саставу пољопривредне фарме предузећа „Метохија-вино“, жалилац не успева да докаже да је био власник поља о којима је реч. Напротив, он признаје да је брат његовог оца био неуспешан у покушајима да добије поништење експропријације и реституције спорне имовине.
10. У одсуству *prima facie* доказа да је жалилац имао право власништва над спорном имовином, Комисија мора да примети да је жалба очигледно неоснована (упоредити, у истом смислу, Европски суд за људска права, *Лордос и остали против Турске*, бр. 15973/90, пресуда од 2. новембра 2010. године, § 50).

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући